RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 59.999 van 11 juni 1996
in de zaak A. 65.318/X-6508.

In zake : de gemeente KLUISBERGEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H.L. STRYCKERS,
kantoor houdende te HASSELT,
Diestersteenweg 198-200

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaten P. VANDECASTEELE en R. BACKAERT,
kantoor houdende te HARELBEKE,
Noordstraat 7.

tussenkomende partij :

de v.z.w. Home Sint-Franciscus,
die woonplaats kiest bij
Advocaat Fr. DE SMET,
kantoor houdende te OUDENAARDE,
Louise Mariekaai 7.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de gemeente Kluisbergen op 28 augustus 1995 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 19 juni 1995 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden houdende verwerping van het beroep dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kluisbergen heeft ingesteld tegen de beslissing van 2 september 1993 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij aan de v.z.w. Home Sint-Franciscus de bouwvergunning werd verleend voor het bouwen van 30 serviceflats aan het Kwaremontplein nr. 41 te Kluisbergen "volgens ingediend plan mits het weglaten van het blok 1 uit het programma";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur G. DEBERSAQUES;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 30 april 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 mei 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad M. VRINTS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. STRYCKERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat R. BACKAERT, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat J. VAN DEN NOORTGATE die, loco Advocaat Fr. DE SMET verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur G. DEBERSAQUES;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 91 van het procedurereglement vereiste advies van de Auditeur-generaal;

Overwegende dat de v.z.w. Home Sint-Franciscus met een verzoekschrift van 28 september

1995 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

Overwegende dat de tussenkomende partij ter terechtzitting heeft verzaakt aan de exceptie van laattijdigheid;

Overwegende dat de tussenkomende partij opwerpt dat het verzoekschrift tot schorsing van de tenuitvoerlegging "nietig" is daar het niet rechtsgeldig is ondertekend; dat de tussenkomende partij tot staving van de exceptie aanvoert dat het in buitengewone algemene vergadering genomen besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kluisbergen van 21 augustus 1995 waarbij advocaat H.L. STRYCKERS wordt aangesteld om in naam van de gemeente Kluisbergen het administratief kort geding in te leiden, nietig is wegens schending van artikel 105 van de Gemeentewet, naar luid waarvan de oproeping van de schepenen voor een buitengewone vergadering schriftelijk en aan huis en ten minste twee vrije dagen voor de dag van de vergadering moet geschieden, dat waarnemend schepen Jacques HERREGODS immers niet schriftelijk, niet aan huis en niet ten minste twee vrije dagen voordien werd opgeroepen, dat de genoemde schepen op 12 september 1995 een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend van de besluiten genomen tijdens de bedoelde buitengewone zitting van 21 augustus 1995 van het college van burgemeester en schepenen, wegens schending van zijn prerogatieven;

Overwegende dat het verzoekschrift is ondertekend door een advocaat ingeschreven op het tableau; dat het voldoet aan artikel 8 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State; dat de Raad van State het mandaat van de advocaat niet onderzoekt; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de betreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, in een derde middel de schending wordt aangevoerd van artikel 45 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedebouw en van het redelijkheidsbeginsel; dat de verzoekende partij vooreerst erop wijst dat de vergunde constructie is gelegen in het gezichtsveld van het bij ministerieel besluit van 20 april 1982 beschermd dorpsgezicht Kwaremont en binnen het gezichtsveld van de bij besluit van de Vlaamse regering van 20 april 1982 als monumenten beschermde Sint-Amanduskerk en "Kerkhofmuur" en van het "huis Ommegangstraat nr. 3"; dat zij voorts stelt :

> "Verzoekster is dus van oordeel dat de inplanting van het vergunde omvangrijke complex, dat door de onderlinge verbindingen hoe dan ook als buitenproportioneel overkomt, niet bestaanbaar is met de onmiddelijke omgeving die bepaald wordt door haar bijzonder karakter van kleinschaligheid en haar beschermd dorpsgezicht en monumenten.
>
> Het gaat niet op te verwijzen naar het 'volumineuze' van het vroegere kloostergebouw of van het bejaardenhome; deze gebouwen ontsieren inderdaad reeds het unieke uitzicht en de bijzondere eigenheid van de Kwaremont, om hieruit te besluiten dat het kwaad reeds zou geschied zijn en dat verdere bescherming of respect voor dit uniek dorpsgezicht daarom zinloos zou worden.
>
> Het vergunde project is bovendien niet verenigbaar met de landelijke, rustige en pitoresque omgeving van de Kwaremont (...)";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"(...)
In het Ministerieel Besluit wordt melding gemaakt dat de dorpskern van Kwaremont als dorpsgezicht werd beschermd op 20.4.82 alsook wordt het advies van het Bestuur dd. 19.3.93 in extenso geciteerd :
'de inplanting van kleinschalige eenheden op dit perceel werd in het advies van het bestuur naar aanleiding van het plaatsbezoek van 3 augustus 1992 als een van de mogelijkheden naar voor geschoven;
aangezien de aanvraag niet gelegen is binnen de omschrijving van het beschermde dorpsgezicht is het advies van het bestuur niet bindend.
tegen de inplanting en vormgeving zijn er geen bezwaren...' (zie stuk onderzoeksmap)
De nota dd. 19.3.93 van het Bestuur Monumenten en Landschappen aan de Minister wordt eveneens in extenso geciteerd :
'de bescherming als dorpsgezicht van 20.4.82 bevat de dorpskern van Kwaremont met aanvullend de Ommegangstraat en aanpalende percelen welke dorps/landschappelijk een geheel vormen;
de percelen rond deze afbakening bevatten geen intrinsieke waarde vanuit deze evaluatie. Het betreft of bouwpercelen met geen relevante bebouwing of andere ruimtelijke kenmerken, of akker- en landbouwgronden;
op het gewestplan is het beschermde deel van de dorpskom omschreven als woongebied met een landelijk karakter; de aanpalende percelen liggen in landbouwzone, met uitzondering voor het zuidelijk deel langs de verbindingweg Kluisbergen-Ronse, welke opgenomen is als woonuitbreidingsgebied;
dit laatste gebied heeft ook betrekking op de bouwaanvraag voor 'het bouwen van 30 serviceflats' door de VZW Home St. Franciscus;
de nu voorliggende bouwaanvraag betreft 5 bouwblokken van 350 m^2, telkens één bouwlaag met hellende daken, ingeplant naast de bestaande dominante volumes van drie bouwlagen;
het bestuur oordeelt dat zowel qua vormgeving, inplanting als zichtbaarheid vanuit een ruimere omgeving, deze nieuwe volumes niet storend zijn, in het bijzonder gezien de reeds bestaande toestand, mits wordt tegemoetgekomen aan enkele randvoorwaarden (zie voorstel advies op bouwaanvraag als bijlage)...' (zie stuk onderzoeksmap)
Verder wordt het avies van het Bestuur Monumenten en Landschappen dd. 1.2.94 geciteerd :
'dat de bouwaanvraag gelegen is buiten het dd. 20.1.82 beschermde dorpsgezicht. De voorgestelde volumes en inplanting zijn niet storend voor de historische, landschappelijk en esthetische

waarden van de beschermde zone’; (zie stuk onderzoeksmap)

Men komt tot het besluit dat er vanuit het oogpunt Monumenten en Landschappen geen bezwaar wordt aangevoerd.

Het fotomateriaal dat werd bijgevoegd in de onderzoeksmap (zie verslag hoorzitting dd. 6.1.94) illustreert dat de service flats de beschermde zone niet in het gedrang brengen.

Zoals reeds uitvoerig aangetoond is het project (24 flats - 1 bouwlaag) niet van dergelijk grote omvang zodat men niet kan volhouden dat het buitenproportioneel zou zijn; temeer door het gebuik van materialen als handvormsteen ’Heidebloem’, dakbedekking in donkerbruine kleur, dorpels in hardsteen en goten in zink zal het bouwproject in het landschap ingebouwd zijn.

Tenslotte heeft men betracht de kernfunctie van Kwaremont te verstevigen en de lintbebouwing te vermijden";

Overwegende dat de tussenkomende partij eveneens verwijst naar de in het bestreden besluit aangehaalde nota van 19 maart 1993 van de administratie bevoegd inzake monumenten en landschappen; dat de tussenkomende partij uit deze nota nog de volgende passage citeert :

"- Qua materiaalgebruik is het wel aangewezen om pannen in gebakken aarde te gebruiken in plaats van golfplaten.

- Bij de bouwaanvraag ontbreekt het echter wel aan een duidelijke visie betreffende de aanleg van de omgeving, al dan niet gekoppeld aan behoud van bestaande groenelementen. Dit is zeker noodzakelijk omwille van een noodzakelijke ruimere landschappelijke integratie.

Met betrekking tot de bestemming op het gewestplan als woonuitbreidingsgebied is het bestuur van mening dat het wenselijk is om verdere uitbreiding van bebouwing hier niet meer mogelijk te maken";

dat de tussenkomende partij vervolgens uit een andere nota van 19 maart 1993 van het bestuur monumenten en landschappen de volgende passage citeert :

"Het bestuur Monumenten & Landschappen is echter wel van oordeel dat het verder aanspreken van een woonuitbreidingsgebied zowel omwille van de verhoging van de bouwdensiteit als om de herkenbaarheid van de Kwaremont in de omgeving zeker niet wenselijk is.

Een initiatief om dit te vermijden is echter de bevoegdheid van het gemeentebestuur, of van de Vlaamse Minister voor Ruimtelijke Ordening";

dat de tussenkomende partij tenslotte doet gelden :

"Tenslotte gaf de bestuursdirecteur van het Bestuur Monumenten en Landschappen, in het kader van het beroepsdossier bij de Minister het volgend advies :

'Naar inhoud toe bevestigen wij dat de bouwaanvraag gelegen is buiten het de dato 20 januari 1982 beschermde dorpsgezicht.

De voorgestelde bouwvolumes en inplanting zijn niet storend voor de historische, landschappelijke en esthetische waarde van de beschermde zone';

Er dient aldus, samen met de Minister, besloten dat er vanuit het oogpunt Monumenten en Landschappen geen bezwaar wordt aangevoerd tegen het vergunde project.

Het is overigens geenszins duidelijk waarom, hoe en in welke mate het bedoelde ministerieel besluit van 20 april 1982, houdende bescherming van het dorpsgezicht Kwaremont, de Sint-Amanduskerk, de Kerkhofmuur en het huis Ommegangstraat nr. 3, geschonden wordt door het bestreden ministerieel besluit";

Overwegende dat bestreden beslissing stelt dat de aanvraag betrekking heeft op de oprichting van 30 serviceflats als uitbreiding van een bestaand, vergund bejaardentehuis "Home Sint-Franciscus vzw" te Kluisbergen-Kwaremont, dat Kwaremont een gehucht is van Kluisbergen en paalt ten oosten aan de gewestweg nr. 36 Ronse-Kortrijk, dat de bouwaanvraag voor de serviceflats is opgevat in vijf vrijstaande gebouwen met telkens 6 flats per blok, dat de vrijstaande blokken onderling door een beglaasde doorgang met elkaar verbonden zijn, dat er eveneens een verbindingsgalerij is naar het bestaande hoofdgebouw, dat de gevraagde nieuwbouw telkens uit één bouwlaag bestaat en het bestaande bejaardentehuis drie bouwlagen heeft, dat de bebouwde oppervlakte voor de blokken 1 en 5 per blok 340 m² bedraagt, en 350 m² voor de blokken 2, 3 en 4, de verbindingsgangen daarin niet begrepen, dat tussen de blokken telkens een tussenafstand is van 8 m tot 10 m, dat als materialen voor de gevels handvormsteen "Heide-

bloem" wordt voorzien, waarmee ook het bestaande bejaardentehuis is uitgevoerd, dat de dakbedekking donkerbruin is, dat het schrijnwerk in wit aluminium is, dat de aanvraag volgens het gewestplan Oudenaarde, vastgesteld bij koninklijk besluit van 24 februari 1977, gelegen is in het woonuitbreidingsgebied, dat er voor het gebied geen goedgekeurd bijzonder plan van aanleg, noch een algemeen plan van aanleg bestaat, dat de bestaande gebouwen van het bejaardentehuis zijn gelegen aan de Schildersstraat en het Kwaremontplein, dat het bouwterrein wordt begrensd aan de oostzijde door het bestaande bejaardentehuis, aan de noordoostzijde door de Ommegangstraat, aan de noordwestzijde door de achterzijde van de bebouwde percelen die ten zuiden palen aan het Kwaremontplein en aan de zuidzijde door de Ronsebaan (gewestweg nr. 36), dat "het gemeenschappelijk oprichten van woongelegenheden die een gemeenschappelijke werf hebben, met elkaar verbonden zijn en deel uitmaken van één en hetzelfde projekt, te beschouwen zijn als groepswoningbouw"; dat de bestreden beslissing vervolgens de hierboven door de verwerende partij en de tussenkomende partij aangehaalde opmerkingen van de administratie bevoegd inzake monumenten en landschappen van het bestuur van monumenten en landschappen vermeldt en in dat verband stelt dat "aldus dient besloten dat er vanuit het oogpunt Monumenten en Landschappen geen bezwaar wordt aangevoerd tegen de aanvraag"; dat de bestreden beslissing vervolgens stelt dat "geen afdwingbare rechtskracht kan worden toegekend" aan de eigen richtlijn van 22 september 1992 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden gekend onder nr. R01/RL/N41/BD welke onder meer bepaalt dat prioriteit dient te worden gegeven aan bouwmogelijkheden in woongebieden en woonuitbreidingsgebieden reservegebieden zijn die slechts voor realisatie in aanmerking komen na de verwezenlijking van de woongebieden en woonuitbreidingsgebieden op binnenliggende gronden niet voor bebouwing kunnen

vrijgegeven worden tenzij de noodzaak tot aansnijden wordt verantwoord door een kwantitatieve en kwalitatieve woonbehoeftenstudie op gemeentelijk niveau en deze studie onder meer zal moeten aangeven dat er een behoefte is vanuit de gemeente en niet op basis van een suburbanisatietendens vanuit de omliggende steden; dat het besluit vervolgens overweegt dat voor de bouwaanvraag een voorafgaande ministeriële vergunning tot het gesubsidieerd bouwen van het geplande aantal serviceflats blijkt te zijn verleend, zodat zij kadert in het gewestelijke bejaardenzorgbeleid en voldoet aan een behoefte in de regio; dat, met betrekking tot de ruimtelijke ordening, het bestreden besluit stelt "dat het woonuitbreidingsgebied, zoals het op het gewestplan Oudenaarde werd bekrachtigd bij koninklijk besluit, reeds ab initio was aangetast" en "aangesneden" door op het ogenblik van de vaststelling van het gewestplan bestaande woningen en door "het volumineuze oude kloostergebouw dat werd omgevormd tot bejaardentehuis en dat nog werd uitgebreid met een nog volumineuzer nieuwbouw "tot een bejaardeninstelling met 60 bedden", en "dat het gebied reeds was aangesneden aan de noordzijde evenals in het midden aan de oostzijde, dat enkel de zuidelijke helft nog kan worden aanzien als onaangesneden"; dat tenslotte het bestreden besluit overweegt dat bij de gemeente een bouwaanvraag werd ingediend voor de oprichting van 30 serviceflats in 5 afzonderlijke blokken van telkens 6 serviceflats, dat in het gunstig advies van de gemachtigde ambtenaar van 29 april 1993 een voorwaarde werd gesteld, namelijk de schrapping van blok 1, teneinde meer mogelijkheden te creëren om de parking in te kleden in een volwaardige groenaanleg, dat de minister dan ook de voorwaarde kan opleggen die reeds in het advies van de gemachtigde ambtenaar was voorzien en het niet een ontwerp betreft dat gewijzigd werd nadat het college van burgemeester en schepenen zich erover had uitgesproken;

Overwegende dat volgens artikel 5.1.1., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewest-plannen en gewestplannen, de woonuitbreidingsgebieden uitsluitend bestemd zijn voor groepswoningbouw zolang de bevoegde overheid over de ordening van het gebied niet heeft beslist, en zolang, volgens het geval, ofwel die overheid geen besluit tot vastlegging van de uitgaven voor de voorzieningen heeft genomen, ofwel omtrent deze voorzieningen geen met waarborgen omklede verbintenis is aangegaan door de promotor;

Overwegende dat de bestreden beslissing de bouwaanvraag kwalificeert als groepswoningbouw; dat zij voorts vaststelt dat het bouwterrein gelegen is in woonuitbreidingsgebied en dat dit gebied reeds is "aangetast" en "aangesneden" door woningen; dat op het eerste gezicht de bestreden beslissing geen enkele overweging bevat met betrekking tot de vraag of een constructie van de aard en de omvang zoals beschreven in het bestreden besluit wel kadert in de omgeving, met haar specifieke in het middel beschreven kenmerken en karakter; dat de in artikel 45 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedebouw besloten en op de vergunningverlenende overheid rustende verplichting zich een opvatting te vormen over de goede plaatselijke ordening alvorens een bouwvergunning te verlenen, ook geldt wanneer de vergun-ningverlenende overheid in een woonuitbreidingsgebied een bouwvergunning verleent voor het zgn. "gemeenschap-pelijk oprichten van woongelegenheden die een gemeenschappelijke werf hebben, met elkaar verbonden zijn en deel uitmaken van één en hetzelfde projekt"; dat het in het middel ingeroepen wetsartikel lijkt te zijn geschonden; dat het middel een ernstig middel is dat de schorsing verantwoordt;

Overwegende dat met betrekking tot de tweede in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten opgelegde voorwaarde, de verzoekende partij doet gelden dat de tenuitvoerlegging van de bouwvergunning haar verhindert om over de totale ordening van het woonuitbreidingsgebied te beslissen, dat zij het woonuitbreidingsgebied "eventueel" als natuurkerngebied in de "Groene Hoofdstruktuur" wenst beschermd te zien, wat nu ernstig gehypothekeerd wordt, dat, anderzijds, het gebied "op determinerende wijze aangesneden wordt waardoor een eventuele latere ontsluiting, zo deze gewenst zou zijn, aan de zijde van de dorpskern onmogelijk wordt en waardoor een met de dorpskern aansluitende groeps- of sociale woningbouw verhinderd wordt"; dat zij tenslotte stelt dat "het herstel van dit ernstig nadeel nochtans alleen (zou) kunnen verkregen worden door de sloping van het gehele complex";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt "dat dit nadeel pas zal ontstaan van zodra verzoekster zou beslissen over de wenselijkheid van de ontsluiting aan de zijde van de dorpskern", dat het nadeel "behoort tot de essentie van de georganiseerde beroepsprocedure inzake bouwvergunningen (aangezien) van zodra tegen een beslissing inzake bouwvergunningen in beroep gegaan wordt, geen enkele gemeente meer autonoom (kan) beslissen over de totale ordening van haar grondgebied", dat uit de motivering van het bestreden besluit blijkt dat de gemeente kennelijk nooit enige belangstelling heeft getoond "om de betrokken locatie enige ordening te geven", dat het nadeel niet vaststaat "aangezien het absoluut niet zeker is dat men het woonuitbreidingsgebied wel wenst te beschermen als natuurkerngebied", dat op 8 juli 1991 de gemeente een stedebouwkundig attest nr. 2 uitreikte voor een uitbreiding van het bestaande bejaardenhuis met 30 serviceflats en zij hierdoor haar geloofwaardigheid verliest, dat zij op 23 maart 1994 een positief stedebouwkundig attest nr. 2

gaf voor het afbreken van een bestaande woning en oprichten van een nieuwe woning in het woonuitbreidingsgebied, dat de gemeente overeenkomstig artikel 65, § 1, eerste lid, a, van de wet van 29 maart 1962 zelf een vordering kan instellen tot herstel van de plaats in zijn vorige staat;

Overwegende dat de tussenkomende partij antwoordt dat het nadeel voortvloeit uit het gewestplan daar in woonuitbreidingsgebieden groepswoningbouw is toegelaten, en bovendien het betrokken gebied is aangesneden door een rustoord en vijf huizen, dat in 1991 een stedebouwkundig attest werd gegeven, dat "de ’eventueel gewenste bescherming’ van het woonuitbreidingsgebied als natuurkerngebied in de Groene Hoofdstructuur als MTHEN een al te hypothetisch karakter (vertoont)" en "overigens de dreiging van een nadeel geen MTHEN mee(brengt)" en dat artikel 65 van de wet de mogelijkheid tot herstel biedt;

Overwegende dat blijkens de hogervermelde richtlijn van 22 september 1992 van de Minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, gekend onder nr R.01/RR/N41/BD en genoemd "Richtlijn aansnijden woonuitbreidingsgebieden (Art. 5.1.1.)", de woonuitbreidingsgebieden reservegebieden zijn die pas mogen worden aangesproken indien de woongebieden verwezenlijkt zijn; dat blijkens bedoelde richtlijn "de overheid beslist over het tijdstip, de fasering van uitvoering en de modaliteiten van verwezenlijking van de woonuitbreidingsgebieden" en er moet "rekening gehouden worden met de randvoorwaarden van de hogere planniveaus (o.a. bescherming open ruimten) die verder in het Structuurplan Vlaanderen zullen uitgewerkt worden"; dat derhalve de verzoekende partij op goede gronden aanvoert dat ingevolge de tenuitvoerlegging van de bestreden bouwvergunning, welke het woonuitbreidingsgebied "op determinerende wijze" aan-

snijdt, aan de gemeente elk beslissingsrecht in deze wordt ontnomen, hetzij om het gebied aan te spreken, hetzij om het als natuurgebied te behouden en, hoe dan ook, om de ordening ervan zelf te bepalen; dat bijgevolg het verwijt dat de verzoekende partij niet geloofwaardig overkomt nu zij in 1991 -wellicht met een anders samengesteld bestuur- een stedebouwkundig attest uitreikte voor de uitbreiding van een bejaardentehuis en het herbouwen van een bestaande woning in het gebied in een stedebouwkundig attest goed heeft bevonden, en het argument dat het nadeel inherent zou zijn aan het georganiseerd beroep, niet dienend zijn; dat het nadeel ernstig is; dat het tevens moeilijk te herstellen is; dat op de tegenwerping dat artikel 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedebouw aan de gemeente het vorderingsrecht tot herstel van de plaats in de vorige staat verleent, door de verzoekende partij ter terechtzitting werd gerepliceerd dat terzake bedoeld vorderingsrecht enkel in rechte bestaat, daar het "humanitair gezien" uitgesloten is dat de gemeente dertig bejaarde echtparen op de straat zou zetten om de flats die zij betrekken te kunnen afbreken; dat die opvatting wordt bijgetreden;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen;

Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

> "(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste

derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de v.z.w. Home Sint-Franciscus in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 19 juni 1995 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden houdende verwerping van het beroep dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kluisbergen heeft ingesteld tegen de beslissing van 2 september 1993 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij aan de v.z.w. Home Sint-Franciscus de bouwvergunning werd verleend voor het bouwen van 30 serviceflats aan het Kwaremontplein nr. 41 te Kluisbergen "volgens ingediend plan mits het weglaten van het blok 1 uit het programma".

Artikel 3.

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en van wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf juni 1900 zesennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. DOMS. **M. VRINTS.**